

Holly Webb

Pavogtas šunelis Semas

Alma littera

Pirmas skyrius

Svetainė buvo nuklota dovaninio popieriaus skiautėmis. Emilės mama iš paskutiniųjų stengėsi palaikyti tvarką. Šeima vyniojo kalėdines dovanas.

– Emile, šį žaislinį automobiliuką Džekas neseniai gavo iš tetos Mei ar iš tetos Sju? Ne, palauk, teta Sju tau dovanojo dvi knygas? – Mama susi-

rūpinusi žiūrėjo į sąrašą. – Bet tikrai kalbėjo apie automobiliuką.

Emilės tėtis pašiugždeno dovaninio popieriaus skiautes ieškodamas šventinių sveikinimų.

– Rodos, Džekas išalkęs.

– Kada bus pusryčiai? – Berniukui patiko mintis apie valgį. – Noriu skrebučio. – Jis padėjo automobiliuką į popierių bei kaspinių kaugę ir pa-traukė į virtuvę.

– Ei, palūkėk, – piktokai sudraudė tėtis.

Džekas suglumęs grįžo.

– Maniau, kad pusryčiausim, – liūdnai tarė jis.

Tėtis pakėlė ir pakuteno berniuką.

– Džekai, aš tikrai nepykstu, bet reikia šiek tiek palūkėti. Emilė dar

neišvyniojo visų savo dovanų. Nagi, dukrele, pasiskubink.

Mergaitė ramiai sėdėjo tarp daugybės dovanų. Jos buvo gražios. Sportukai, rožinė žieminė kepurė ir šalikas. Spalvoti pieštukai ir piešimo sąsiuvinis. Rodos, reikėjo džiaugtis. Tačiau Emilė buvo šiek tiek nusivylusi. Ji troško gauti tik vieną dovaną.

Jie su broliu parašė laiškus Kalėdų Seneliui. Žinoma, už Džeką rašė Emilė, nes jis labai ilgai galvojo ir viskeitė nuomonę. Džekui reikėjo beveik visos žaislų parduotuvės. Jis nupiešė keistą padarą ir pareiškė, jog tai šiaurės elnias, po juo išraitė Dž. Nieko nuostabaus, nes jam dar tik treji. Nors buvo nelabai šalta, tėtis užkūrė

židinį ir jie sumetė laiškus į dūmtraukį. Emilė nelabai tikėjo, kad jie stebuklingai pasieks Šiaurės ašigalį, bet vis vien buvo smagu. Tačiau ką gali žinoti...

Emilė troško, kad Kalėdų Senelis padovanotų jai šuniuką, bet nepuolė didelių vilčių šventinį rytą jį rasti savo lovūgalyje. Rodos, mama su tėčiu neišpildė mergaitės prašymo. Neišpakuota liko viena dovana. Tokioje šunelis tikrai netilptų. Dovana buvo įvyniota į sidabrinį popierių, išmargintą juodomis letenėlėmis.

– Atleisk, Džekai, tuojau ją išvyniosiu.

Slėpdama nusivylimą Emilė atsargiai praplėšė popierių. Jis buvo toks

gražus, kad mergaitė nutarė jį pasi-
likti. Iš pradžių ji nesuprato, kokia
tai dovana. Tikėjosi rasianti drabužį,
bet paketėlis buvo sunkokas. Pakra-
čiusi Emilė išvydo kažkokį raudoną
daiktą. Tada suvokė, kad tai raudonas
antkaklis ir pavadėlis.

Mergaitė neteko žado. Ji stengė-
si per daug nedžiūgauti, kad netektų
nusivilti. Emilė turėjo nuostabų žaisli-
nį dalmatiną Džordžą. Jis buvo didelis
kaip tikras šuo. Prieš porą metų mer-
gaitė mėgdavo apsimesti, kad žaislas
gyvas, vietoj pavadėlio užrišdavo jam
ilgą raudoną kaspinę ir vedžiodavo.
Dabar Emilė taip nebedarė. Veikiau-
siai mama su tėčiu nenupirks jai šune-
lio, ir ši dovana skirta Džordžui.

Laikydama rankose pavadėlį kaip
kokią brangenybę mergaitė nedrąsiai
pažvelgė į tėvus.

Tėtis nusišypsojo.

– Ar iš virtuvės nesklinda joks garsas? – mažliai paklausė jis. – Rodos, kažkas ten kelia triukšmą. Greičiausiai sandėliuke. Tas triukšmas man panašus į *lojimą*.

Emilė susijaudinusi pašoko ir leidosi prie virtuvės durų, paskui puolė į sandėliuką virtuvės gale, ten stovėjo skalbimo mašina. Sandėliuko kampe ji išvydo naują gražų guolį. Uždususi Emilė nekantraudama atsiklaupė prie jo. Guolis buvo išmuštas minkštu švelniu audeklu, viename jo gale gulėjo auksinio kailio kamuoliukas. Emilei bežiūrint šunelis garsiai viauktelėjo – net sudrebėjo visas kūnelis, tada

pramerkė vieną akį ir į ją pažvelgė. Be abejo, Emilė jam pasirodė įdomi, nes jis atmerkė ir antrą akį, paskui apsi-
grėžė ir atsistojo. Kiek vėliau šune-
lis plačiai nusižiovavo, parodė rausvą
liežuvėlį ir kelis labai aštrius baltus
dantukus, po to kelis kartus pavizgi-
no uodegą skersai guolį, lūkestingai
žiūrėdamas nupėdino prie mergaitės
ir vos neįbedė savo nosytės jai į nosį.
Mergaitei kilo noras priglausti šunelį
prie krūtinės. Juk jam jau turbūt pa-
bodo tūnoti guolyje.

– Ak, – Emilė labai atsargiai ištiesė
ranką ir davė mažyliui ją pauostyti.

Mergaitei knietėjo iškelti šunelį iš
krepšio, bet ji dvejojo, ar dera šitaip
elgtis. Padarėlis gali išsigąsti.

Apsižvalgiusi išvydo patenkintą tėtį, atsirėmusį į durų staktą.

– Šunelis tikrai mielas, Emile. Iškelk jį lėtai. – Tėtis irgi atsiklaupė šalia guolio. – Atsargiai paglostyk, pakasyk apyausius. Tada šunelis įpras prie švelnaus tavo elgesio.

– Jis tikrai mano? – sukuždėjo Emilė, negalėdama atplėšti akių nuo mažylio.

– Tikrai, – tėtis šypsojosi, žiūrėdamas į apstulbusią dukrą.

– Šunelis nuostabus, labai ačiū, tėti. Maniau, tu nepastebėjai, kaip aš jo norėjau.

– Sunku buvo nepastebėti, – juokdamasis tarė tėtis. – Tu ne kartą mums šitai sakei. Vis kalbėdavai apie šunis...

– Tai auksinis retriveris, ar ne? Jis be galo mielas. Nuostabesnio šuns dar nesu mačiusi, – sumurmėjo Emilė, vienu pirštu kasydama augintiniui apyausius. Šunelio ausytės buvo švelnios kaip aksomas. Padarėlis užsimer-

kė iš pasitenkinimo. Mergaitė žinojo, kur reikia glostyti. Kai Emilė paliesdavo itin jautrią vietą, šunelis imdavo judinti užpakalinę letenėlę.

Mergaitė susirūpinusi pažvelgė į tėtį.

– Ar ką nors darau ne taip? Kodėl jis lyg ir spardosi letenėle?

– Ne, tu elgiesi TEISINGAI. Mano Skrafas irgi taip darydavo, kai kasydavau jam apyausius. Tai rodo, kad šuo patenkintas ir nori būti kaso-
mas kuo ilgiau. Supratai? Tu neklusti. Jis tikrai auksinis retriveris, – pridūrė tėtis, lenkdamasis paglostyti šuniuko. – Jam du mėnesiai, – tėtis nusišypsojo dukrai.

Ši su nerimu žiūrėjo į šunelį ir vis dar glostė jį vienu pirštu.